

РЕШЕНИЕ

№ 2952

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 26.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2831** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. Д. Х., гражданин на Сирия, чрез адвокат В. П. срещу Решение № 3440/26.02.2024 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано да се събере на територията на Република България със своите родители Н. А. М. и Х. Д. Ш..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. В хода на проведеното административно производство са представени достатъчно убедителни доказателства, че родителите на Н. Д. не са в състояние сами да се грижат за себе си, както поради напреднала възраст, така и поради здравословни проблеми. Твърди се, че понятието „напреднала възраст“ не е легално определено и следва да се преценява с оглед на културния контекст и конкретната ситуация в държавата по произход. Майката на оспорващия Н. А. е на 60 години, а баща му Х. Д. е на 67 години, т.е. и двамата са на възраст, която се приема за „напреднала“ в сирийското общество и в която е обичайно да разчитат на грижите на своите деца. На тази възраст от тях не се очаква да полагат активен труд, за да осигурят прехраната си, а и с оглед на ситуацията в [населено място] (А.) им е практически невъзможно да си намерят работа, с която да се издържат. Инвокират се доводи, че и двамата родители страдат от заболявания, за

които е необходимо постоянно наблюдение, подкрепа и финансово подпомагане. Вследствие на войната в Сирия, повечето от болниците в [населено място] не функционират, липсва медицински персонал, а лекарствата или са много скъпи или направо липсват. В тази връзка, според оспорващия е необходимо да се приеме, че родителите му нямат необходимия достъп до адекватно медицинско обслужване, което в съчетание с факта, че мястото, където живеят е зона на активен военен конфликт, може да доведе до нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и добавя допълнителни пояснения към направеното искане. Пълномощникът му адвокат П. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Х. оспорва жалбата.

Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С влязло в сила Решение № 16552 от 15.11.2022 г. на заместник-председателя на ДАБ-МС, на Н. Д. Х. е предоставен хуманитарен статут.

С молба с рег. № УП 21870 от 04.01.2024 г., оспорващият е направил искане за събиране на територията на Република България със своите родители Н. А. М. - майка, [дата на раждане] в Х., Сирия и Х. Д. Ш. - баща, [дата на раждане] в Х., Сирия. Чужденецът е представил фотокопия от национални паспорти на родителите му издадени в Сирия и медицински документи и семейна книжка, издадени в Сирия.

С Н. Д. Х. е проведеното интервю, обективизирано с протокол с рег. № УП 21870/24.01.2024 г. Оспорващият е посочил, че баща му има проблеми от възрастта. Твърди, че той е изморен и че в гърба има адски болки и затруднено дишане. Съобщава, че майка му има сърдечен проблем за който през 2023 г. в [населено място] е претърпяла операция, при която ѝ е поставен стент на лявата аорта. Посочва, че родителите му често ходят на кардиолог в [населено място]. Родителите му от време на време посещават и местната болница. На двамата е назначено медикаментозно лечение и че на баща му в болницата му правят процедури за лечение на кръста. Посочва, че баща му страда и от късогледство. Добавя, че родителите му живеят сами в Сирия, тъй като четиримата му братя са на територията на Турция, от където им пращат финансови средства за да посрещат нуждите си.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Заместник-председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разрешаване на Н. Д. Х. да се събере на територията на Република България с родителите си, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-1068/08.04.2024 г., съставена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно състоянието на здравеопазването в Сирия и възможностите за достъп до медицински грижи и лекарства.

Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на Н. Д. Х.

лично и в присъствието на преводач, видно от положението на подписа на 01.03.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 06.03.2024 г., т.е. в рамките на 14-дневния преключивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - заместник-председател на ДАБ, на който съобразно предвидената в нормата на чл. 52 от ЗУБ (изм. ДВ бр. 89 от 2020 г.) възможност председателят на ДАБ надлежно е делегирал правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ЗУБ с представената по делото заповед № ЦУ-РД05-788/21.12.2023 г. на председателя на ДАБ.

Административният акт е издаден в предвидената в закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му.

Между страните няма спор за това, че Н. А. М. и Х. Д. Ш. са родители на Н. Д. Х..

Спорен е момента относно това дали двамата родители, могат да бъдат приети за членове на семейството на оспорвания, за които са налице условията за събиране на територията на страната с лице, на което е предоставена международна закрила. Съгласно чл. 4, § 2 от Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството, държавите-членки могат със закон или подзаконов нормативен акт да разрешат влизането и пребиваването по смисъла на настоящата директива, при условие че са спазени изискванията на глава IV за следните членове на семейството - родственици от първа степен по пряка възходяща линия на кандидата или неговия съпруг, когато те се намират на тяхна издръжка и не се ползват с необходимата семейна подкрепа в страната на произход.

Българският законодател, в съответствие с цитираната разпоредба на правото на ЕС е установил в § 1, т. 3, б. "в" от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците критериите, съгласно които е възможно събирането на лице, на което е предоставена международна закрила с родителите му. Според тази разпоредба, членове на семейството са родителите на всеки от съпрузите, които не са в състояние сами да се грижат за себе си поради напреднала възраст или тежко заболяване и се налага да живеят в едно домакинство със своите деца. Т.е. за да се разреши събиране на чужденец с неговите родители, които се намират в страната на произход е необходимо да са налице едновременно две предпоставки – 1. да са в напреднала възраст или да страдат от тежко заболяване и 2. посочените две обстоятелства да не им позволяват да се грижат сами за себе си, поради което се налага да живеят в едно домакинство с децата си, т.е. да не се ползват с необходимата семейна подкрепа в страната на произход.

Настоящият съдебен състав приема, че към настоящия момент Н. А. М. и Х. Д. Ш., които са съответно на 60 и 66 години са в напреднала възраст. Пенсионната възраст, която е различна във всяка страна, не може да се приравнява с напреднала възраст. Напредналата възраст е един от етапите на старостта, която е крайният резултат от стареенето. Това е непрекъснат процес, който протича от момента на раждане на човека. Продължителността му зависи от генетичните фактори, както и от начините и условията на живот на даденото лице. Световната Здравна Организация разделя старостта на 3 етапа: 60-75 години – напреднала възраст, т.нар. ранна старост, 75-90

години – старческа възраст, т.нар. късна старост и над 90 години – т.нар. дълголетие. От друга страна не се установява, че двамата страдат от тежко заболяване. Сърдечните проблеми на майката и проблемите на бащата с кръста и очите са характерни за тяхната възраст болестни състояния. Те не са предопределили някакво особено състояние на трудна подвижност или неподвижност, както и на необходимост от провеждане на ежедневни медицински процедури или посещение в болница или заведение за рехабилитация. От изявленията на оспорващия, дадени по време на административното производство и пред съда се установява, на майка му в [населено място] е извършена успешна сърдечна операция и възстановяването ѝ е протекло нормално. Баща му също посещава болнично заведение за процедури за облекчаване на болките му в кръста. Т.е. и двамата към момента не са в състояние, налагащо ежедневна помощ и грижа от децата им. Оспорващият посочва, че братята му, които с в Х. и в Турция от дълго време изпращат пари на родителите им, за да могат да посрещат нуждите си, т.е. към настоящият момент изпращането на парични средства на Н. А. М. и Х. Д. Ш. е достатъчно покриване на нуждите им, включително и за закупуване на лекарства и храна, а състоянието им позволява да се грижат сами за себе си, поради което не се налага да живеят в едно домакинство с децата си.

В светлината на изложеното съдът намира, че е необходимо да отбележи, че не може да приеме за достоверно и логично твърдението на оспорващия, че желае да се събере с родителите си за да се грижи за тях. Същият има две малолетни деца и съпруга, с които вече се е събрал на територията на Република България. Те живеят под наем. Оспорващият твърди, че работи, без обаче да представя доказателства за доходи. Тези обстоятелства поставят под съмнение възможността на Н. Д. Х. да се грижи за родителите си, в случай на събирането му с тях.

По отношение на твърдението в жалбата, че в [населено място] липсва достъп до медицински услуги и лекарства и няма лечебни заведения, съдът намира същото за недоказано.

От една страна, според изявленията на самия оспорващ родителите му са получили медицинска помощ, във връзка с констатираните заболявания в [населено място]. От друга страна, видно от приетата по делото без оспорване справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, се установява, че според публикуваните и актуални към момента Насоки за Сирия, на Агенцията на ЕС за убежището (АЕСУ) общата липса на здравеопазване, образование или други социално-икономически елементи (напр. положение на вътрешно разселени лица, трудности при намирането на възможности за препитание, жилище) в страната не се считат за попадащи в обхвата на нечовешкото или унизително отношение съгласно член 15, буква б) на Директива 2011/ЕС/95, освен ако има умишлено поведение от страна на субект, по-специално умишлено лишаване на даден кандидат за закрила от подходящо здравно обслужване.

В справката се посочва още, че общественото здравеопазване в Сирия страда значително в резултат на конфликта и поради липсата на поддръжка на здравната инфраструктура, емиграцията и атаките срещу здравни специалисти и колапса на фармацевтичната индустрия. Тринадесет години на конфликт и тежки западни санкции оставят сирийската здравна система с изключително много проблеми, сред които унищожени болници и фармацевтични фабрики, както и от хроничен недостиг на медицински персонал и животоспасяващи лекарства, съобщават хуманитарни служители и здравни специалисти. Миналата година Министерството на

здравеопазването стартира Националната стратегия за първична здравна помощ 2023-2027 г., инициатива, разработена е техническата подкрепа на СЗО. Според СЗО въпросната инициатива очертава приоритетите на министерството за постигане на универсално здравно покритие и определя пътна карта за възстановяване на здравната система на Сирия. Стратегията има потенциала да повлияе на живота на милиони сирийци, като гарантира достъп до грижите, от които се нуждаят, намалява разходите за здравеопазване и подобрява здравните резултати, особено за най-уязвимите сегменти от сирийското население. Независимо, че голяма част от болниците и здравните центрове не функционират напълно, населението не е лишено напълно от медицински грижи. Има недостиг на лекарства, поради разрушаването на някои от фармацевтичните заводи, които основно са задоволявали търсенето на медикаменти до началото на войната, но липсата им се покрива до някаква степен от внос и от дарения на международни донори и неправителствени организации.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя, където живеят родителите му, съществува достъп до медицински услуги, макар и в затруднена степен. Нито здравословното им състояние в момента, нито напредналата им възраст са такива, че те да не могат да се грижат сами за себе си и да се налага да живеят с децата, които към момента ги подпомагат финансово, за да могат те да задоволят нуждите си от прехрана, подслон и лекарства.

По изложените съображения съдът намира, че на жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. Х., гражданин на Сирия, чрез адвокат В. П. срещу Решение № 3440/26.02.2024 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано да се събере на територията на Република България със своите родители Н. А. М. и Х. Д. Ш..

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.